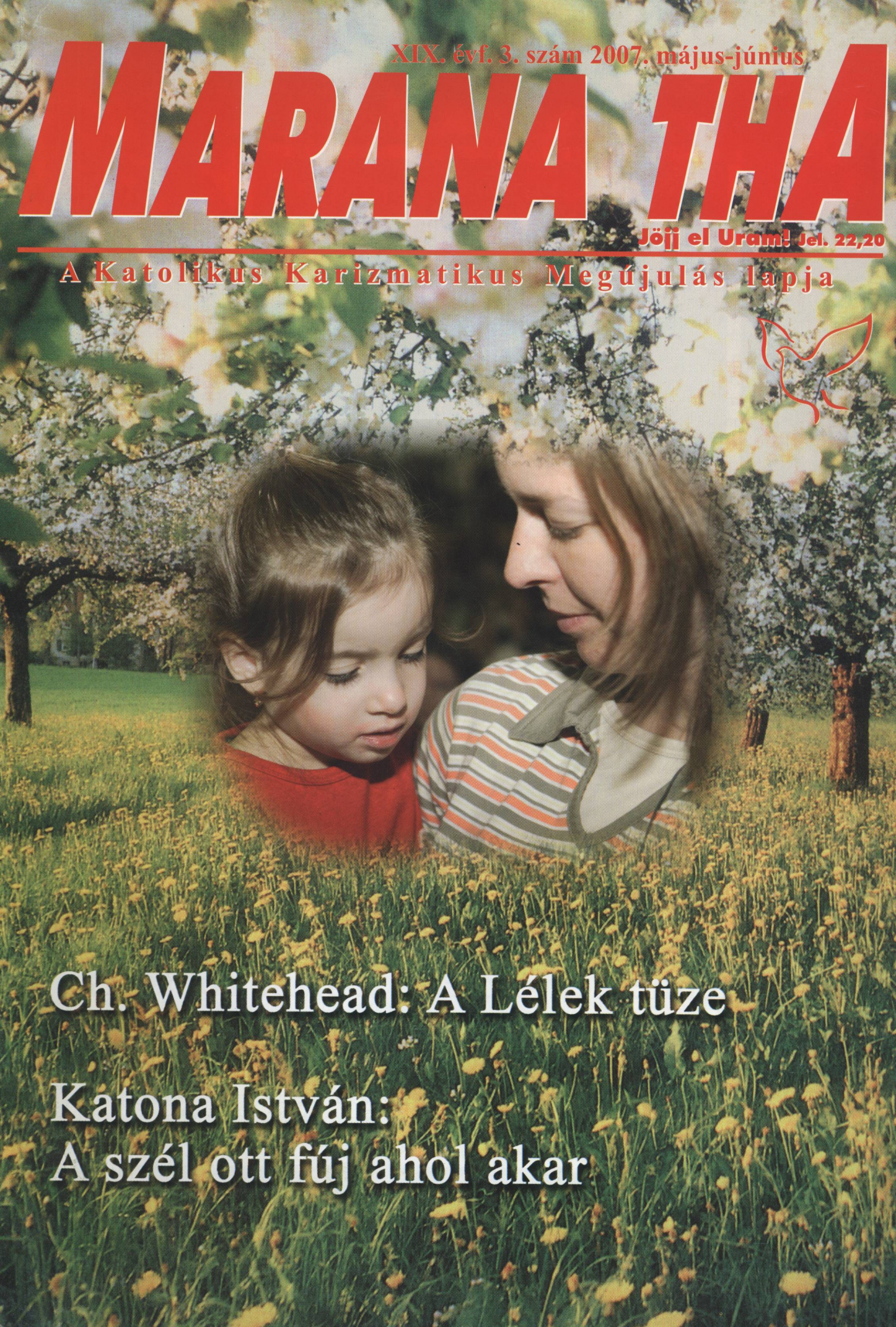
XIX. évf. 3. szám 2007. május-június

MARANA THA

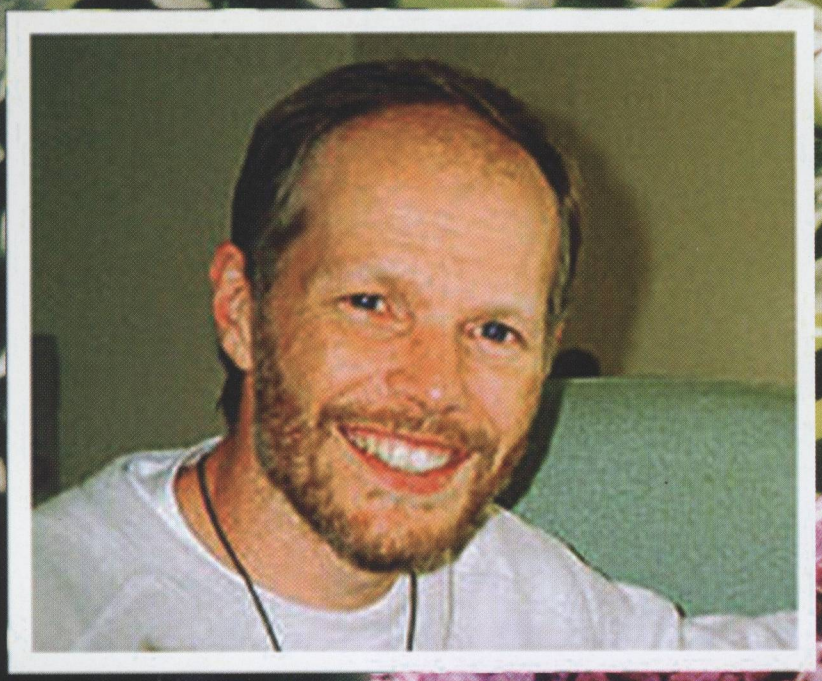
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Ch. Whitehead: A Lélek tüze

Katona István: A szél ott fúj ahol akar

Isten szeret téged, meg akar gyógyítani!
„Nem elég csupán abban hinni, hogy ma is történhetnek csodák, hanem abban is hinni kell, hogy Isten minket is használni akar mások gyógyításában."

(Damian Stayne)

»Nem elég fellobogni...«

A feltámadt Jézussal való találkozás hatalmas örömmel töltötte el a tanítványokat. Szívük megtelt bátorsággal: „Újra itt a Mester", újra itt van az, aki gondoskodik rólunk, aki vezet minket, akihez tanácsért fordulhatunk. Jézus azonban szelíden, gyöngéden fölkészítette őket arra, hogy nemsokára eltávozik tőlük, de nem hagyja magukra őket. Elküldi maga helyett a Lelket, aki tanácsot ad, vigasztal, megtanít minden igazságra, vezet és védelmez. Lelkükre kötötte, hogy addig ne távozzanak Jeruzsálemből, amíg a Lélek el nem tölti őket. Mintha azt mondta volna, nem elég, hogy láttátok csodáimat, nem elég, hogy hallottátok tanításomat, nem elég, hogy lelkesedtek, még más is kell. Eszembe jut egyik kedvenc versem, Váci Mihály: „Még nem elég" című verse.

»Nem elég fellobogni,
de mindig égni kell!«

Az első pünkösdkor a tanítványokban fellobbant a tűz, és ez elképesztette a farizeusokat és később a pogányokat. Ez a tűz olyan erőt sugárzott, hogy a főtanács élet-halál urait is félelem töltötte el (ApCsel 4,13). Ez a tűz égett bennük egész életükön át. Ez vezette őket a vértanúságra. Életük árán is hűségesek maradtak Jézushoz!

»Nem elég útra kelni,
Az úton menni kell!
Egyedül is! Elsőnek,
Elöl indulni el!«

Hogy mit jelentett az apostoloknak kiszakadni a szigorú, zsidó vallási rendszerből, alig tudjuk elképzelni. Talán akkor érezzük meg, hogy ez mit jelentett, amikor Pál apostol megtért és hirdetni kezdte Damaszkuszban Jézus Messiás voltát, s erre a farizeusok az életére törtek (ApCsel 9,23). Menekülnie kellett előlük, hogy másutt is hirdetni tudja az evangéliumot.

Elpogányosodó világunkban bátorság kell kilépni a tömegvélemény szorító bilincseiből és ragaszkodni az evangélium értékrendjéhez. Bátorság kell az egyetemen azt mondani, hogy én másként gondolkodom az ember származásáról, a lélek halhatatlanságáról, az abortuszról, az erkölcsi értékekről, mint a „hivatalos"-nak, vagy „modern"-nek mondott álláspont. Kilépni, akár egyedül is, és vállalni az igazságot, ehhez férfiasság kell, ehhez jellem kell!

»Nem elég a jóra vágyni:
A jót akarni kell!
És nem elég akarni:
De tenni, tenni kell!«

Az apostolok kiegyensúlyozott egyéniségét igazolja az a tény, hogy a Szentlélek tüzét nem zárták be egy kis közösségbe, hanem tanúságot tettek róla mindenhol. Jeruzsálem lakói (ApCsel 2,41) háromezren befogadták a Lélek tüzét. A Lélek az, aki formát tud adni az anyagnak. A Lélek azért jön, hogy átformálja a világot. A vágy, az akarat, a tevékenység szoros kapcsolatban állnak egymással. Ha ezt a kapcsolatot szétszakítjuk, az egész hamissá válik, sőt képmutatássá. A vágynak az a célja, hogy ösztönözze az akaratot. Az akarat diadala az, amikor legyőzi az ember lustaságát, félelmét, közömbösségét és rávezeti a tevékenységre, a jó megtételére. Ez állandó önnevelést igényel, hogy ne legyenek elvetélt vágyaink, halvaszületett ötleteink. Ha jóra törekvő vágyainkat sikerül cselekvésbe vinni, ez személyiségünk fejlődéséhez vezet. Sok emberrel találkoztam, akik éveken át halogatták szentgyónásukat. Mikor végre a Lélek ösztönzésére megtették, felszabadultak, örömöt sugárzók lettek. Bárcsak minden jószándékot el tudnánk vinni a beteljesüléshez!

A lelkesedést mindig bele kell vinni a cselekvésbe, legyen az ima, betegápolás, gyermekgondozás, tanító, gyógyító vagy bármely munka. Ekkor válik igazzá és értékké, amely gazdagít és gazdaggá tesz.

»Ám nemcsak holmi érzés,
De seb és szenvedély,
Keresni, hogy miért élj
Szeress, szenvedj, remélj!«

Az apostolok a Lélek tüzében azonnal felismerték, hogy miért éljenek! Nem volt már számukra kérdés, hogy hogyan egyeztessék össze a halász-mesterséget az evangelizációval. Akiben nincs tűz, az nem tudja eldönteni, hogy miért éljen. Szomorúság, tétovaság, bizonytalanság őrli az idegeit napról napra. Az egyik legveszélyesebb lelki állapot az ürességé, az unalom, a céltalanság. Ez képes elsorvasztani az akaratot és elpusztítani a személyiséget. Ezért olyan fontos, hogy a Szentlélek eljövetele beteljesítsen, új vágyakat adjon, bátor akaratot és lendületes tevékenységet hozzon létre benned.

Katona István
főszerkesztő

Az emberek Jézushoz vezetésének módszere

III/3. rész

7. IMAÉLET

Azzal a megjegyzéssel kezdtem írásomat, hogy a legszebb dolog az életben az, hogy azt továbbadhatod. A Termékenység! Segíthetsz egy embernek, hogy ő is termékennyé váljék az Úr által.

Minden termékenységhez az ima az alap!

Nem fogok most részletes tanítást adni az imáról, mint az előző pontoknál sem tettem, mert ez nem egy tanfolyam, hanem bátorítás, hogy számodra utat jelöljek és néhány lelkipásztori utalást nyújtsak általános papi küldetésed kibontakoztatásához.

A kérdés csak az, hogyan alakíthatsz másokat, hogy érett imaéletre jussanak? Nem arra megy sok ember imája, hogy megpróbál valamit elérni Istennél? Ám az ima, amire neked az embereket vinned kell, ennél több: **papi szolgálat az Úr házában**.

Ha megkeresztelkedünk a Szentlélekben, akkor életünk és gondolkodásunk centruma önmagunkról radikálisan áthelyeződik Istenre, a mi Atyánkra és Jézusra, életünk abszolút uralkodójára. Ez azt jelenti, hogy az imának is teljesen új irányt kell kapnia: Istenből kiindulva, Isten felé kell tartania.

Jézus azt mondja főpapi imájában, hogy Ő Atyja megbízását végrehajtotta, vagyis az új nevet: „Abba, édesapa" megismertette a tanítványokkal. A tartózkodó megnevezést – hogy „mindenható Isten" – ezentúl a közelséget jelentő „édesapám" helyettesíti.

Biztosan érted, hogy nemcsak tanítanod kell másvalakit, hanem rá kell szoktatni, hogy új módon közeledjen Istenhez, olyan új módon, mely minden imáját és egész életét átfogja és átjárja. Úgy jellemezném ezt, mint Mózes (Kiv 33,11), *„akivel az Úr szemtől szembe beszélt, mint ahogy valaki a barátjával beszél..."*

Így megérted a tanítványok kérését: *„Uram, taníts meg imádkozni!"* Azaz egészen új módon és új tartalommal.

Tanítsd meg azt a másikat imádásra és magasztalásra. Ez több mint a kérés, több mint a megalázódás, még a hálaadásnál is több. Mert ennél a háromnál, melyek az ima leginkább előforduló formái, többé-kevésbé te állsz a középpontban. De a magasztalásnál és imádásnál fölhagy az ember minden maga körül keringéssel, és csodálkozással telve tekint Istenre, Atyjára, magára a Szépségre és Jóságra.

Ha valakit meg akarsz tanítani, hogyan mondjon dicsőítést, akkor figyelmét és csodálatát irányítsd mindarra, amit Atyánk tett a teremtéssel és a megváltással. És arra is, amit Ő most cselekszik a természetben, a világ vezetésében és a magunk életében.

Annyira lefoglalja sok ember tekintetét a negatív gondolkodás: a rossz világot, a bűnt élesebben látják, mint Atyánk szeretetét a világ iránt, és lefegyverző jóakaratát minden egyes ember iránt, akik által legyőzi a világot. Mert amit most látunk, még csupán a kezdete ennek Isten terveiben.

Ilyen érzülettel csaknem extázisba esik Pál, mikor Istent dicsőíti amiatt, hogy Izrael elutasította a Messiást – ami korának nagy csődje volt –, és a Római levél végén, a 11. fejezetben felkiált: *„Mekkora Isten bölcsességének és tudásának gazdagsága, mily kikutathatatlanok végzései!"* Ez az ima nem azokon a dolgokon nyugodott, amiket látott, hanem tiszta hitből fakadt. Taníts te is másokat így imádkozni ebben a korban... ebben a mi korunkban!

És Isten tetteinek magasztalásánál még magasabbrendű Isten imádása úgy, amint Ő önmagában van. Tanítsd meg azt a másikat, hogy önzetlen csodálattal szemlélje a mi Atyánk összehasonlíthatatlan nagyszerűségét, szeretetreméltó voltát, édesanyai gyöngédségét, szépségét, mely mindig új; együttérző elgyengülését, mely aztán erőnek mutatkozik. Engedj részesedést abban, amit te fölfedeztél és segítsd, hogy így is tudjon imádkozni. Így arra vezetsz embereket, hogy Jézus nevében imádkozzanak. Ez sokkal több, mint az a záradék, amit a liturgiában használunk: „A mi Urunk, Jézus Krisztus által."

Jézus nevében imádkozni: ehhez előbb Jézus bőrébe kell bújnod, pontosan megtanulnod, hogy megérezd, mit akar Jézus éppen most, ebben a szituációban. Semmiféle önérvényesítés, mint pl. hogy „természetesen Ő ezt vagy azt akarja".

És itt van a szentírási szöveg: *„Amennyire magasabb a menny a földnél, annyival magasabbak az én utaim és gondolataim a tietekénél"* (Iz 55,9). Ez természetesen azt jelenti: ha te magad tudod már, hogy mit jelent oda-

hallgatva imádkozni, csak akkor tudod azt a másikkal megtanítani.

Hogy is imádkozott Jézus Lázár feltámasztása előtt? *„Atyám, tudom, hogy Te mindig meghallgatsz."* Azért tudta ezt, mert csakis az Atya akarata szerint imádkozott. Nem próbálta Atyját valamire rávenni, hanem fordítva, annyira belehelyezkedett Atyja terveibe, hogy Ő maximálisan és optimálisan működhetett általa. Így a közbenjárás Jézus nevében inkább „elfogadó ima".

Atyánk teli kézzel áll ott, csupán egy hozzá emelkedő szívre vár és nyitott kezekre, melyek készek ajándékait, melyeket elkészített, átvenni. Valakit megtanítani, hogy jól tudjon imádkozni, azt jelenti, hogy megtanítjuk őt erre: „Atyám, legyen meg a Te akaratod."

Ezáltal ezt az illetőt igazán szabaddá teszed, mert ezzel megtanítod, hogy saját élete fölé emelkedjen, Isten szintjére. És egyúttal segíted, hogy minden élethelyzetét Isten bölcs terveihez viszonyítsa. Így lesz az ima igazi *„tömjénáldozat Isten színe előtt."* (Zsolt 141,2)

8. BIZALMAS ÉRINTKEZÉS ISTENNEL

A három fejlődési fokozaton keresztül:

- a Lélekben való keresztségen,
- Isten Igéjének táplálékával,
- az imaélet által

annak, aki mellett állsz, három lényeges támaszt adtál, hogy „papi emberré" fejlődjék, személyes kapcsolatra jusson Jézussal, a legjobb Pásztorral és lelkivezetővel. Mert Neki kell tőled átvenni a vezetést. Te csak állítsd a jelzett útra az illetőt, hogy önállóan, felelős módon kövesse Jézust. Ezt teszed beszélgetéseiddel, de főleg saját lelkes példáddal, mint Pál mondta: *„Legyetek követőim, mint én Krisztusé"* (1Kor 11,7).

Mint utolsó és legfelsőbb szakaszra, a másikat arra kell még figyelmeztetned – ezt végül is Jézusnak teljesen át kell vennie –, hogy Jézussal az Atyához jusson. Mert *„senki sem juthat az Atyához, csak énáltalam"* (Jn 14,6) és *„senki sem ismeri az Atyát, csak akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni"* (Mt 11,27).

Atyánk teli kézzel áll ott, csupán egy hozzá emelkedő szívre vár és nyitott kezekre.

Mert a mi Atyánknak az a legbensőbb kívánsága, hogy mi Isten teljes értékű gyermekei gyanánt osztozzunk Jézussal és szabadon belépjünk a függönyön át a Szentek Szentjébe (Zsid 4,16 és 10,19), mert *„maga az Atya szeret titeket"* (Jn 16,27).

Tanítsd meg azért tanítványodat, hogy a csekély értékű „saját hibáin való rágódást" hagyja maga mögött és mint József, Jákob fia a királyságról álmodjék (Ter 37,5-11).

Hívd fel figyelmét, hogy ő akkor be fog lépni egy teljes benső nyugalomba: *„Isten népe számára marad a szombati nyugvás. Mert aki belépett az Ő nyugalmába, az maga is nyugalomra jutott műveitől éppúgy, mint Isten az övétől"* (Zsid 4,9-10).

Akkor Atyánk maga veszi át a kezdeményezést, amint ezt Jézussal tette: *„A Fiú magától semmit sem tehet, csak amit az Atyától lát"* (Jn 5,19), akkor már csak az számít: *„Maradj meg Bennem, ahogyan én benned."* És minden saját tevékenység nyugalomra jutott: a parancsok megtartása, a kötelességek teljesítése, az imák elmondása, a Szentírás-olvasás, a csendes elmélkedési idő tartása – ez mind viszonylagos lett azáltal, hogy Jézus hogyan ad erre vezetést.

Akkor az egész életedet áthatja Isten jelenléte, Isten akarata és ennek hatékonysága: *„Aki fel bírja fogni, fogja fel!"*

Ezt az utolsó szakaszt itt a földön sohasem érjük el, vagy csak rövid kegyelmi pillanatokban. De a mennyei hazában ez lesz a rendes állapot.

Ugye érted, hogy ez a mély, személyes érintkezés az Atya és miköztünk Jézusban olyan finom és bizalmas, hogy erről nem lehet más útbaigazítást adni, csak ezt:

- Teljes lemondás legmélyebb „önmagadról",
- Telve lenni már csak Istentől jövő és Isten felé irányuló szeretettel.

Ekkor teljesen el is szakadhatsz a másiktól és visszaléphetsz. Közvetítő szereped megszűnt.

9. BIBLIAI FELELŐSSÉG

Végezetül még bibliai alapot szeretnék nyújtani az előző vonalvezetéshez. Ezek a meglátások az én lelkipásztori tapasztalataimból eredtek, de az összefüggést Isten Igéjéből nyertem, ti. a pusztai sátortemplom berendezéséből.

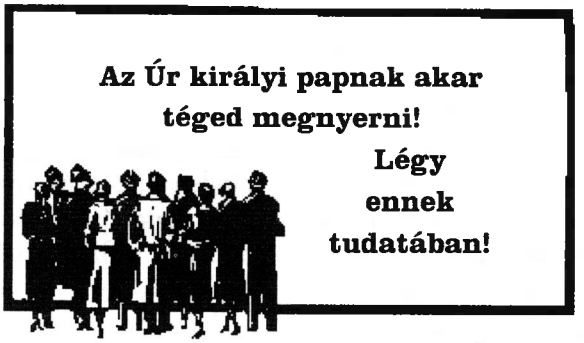
Isten már ott szemléletes építési vázlatot adott arra a szellemi házra, melynek építésén Ő dolgozik. Olvasd csak el ehhez a Zsidókhoz írt levél 8. fejezetét, mely az ószövetségi istentiszteletet a „magam képmása és árnyéká"-nak mondja (5. vers) és a 9. fejezetet, melyben a sátortemplom leírásánál ez áll: *„Ez jelképe volt a mai kornak"*.

Így nyer a 25-30. fejezet az Exodusban (Mózes 2. könyve) új és mély értelmet. (És az Exodus 36,38 meg a 40 is.)

Az előudvar, a szentély és a Szentek Szentje három lelki szintnek felel meg:

- újjászületés, megtisztulás,
- megszentelődés,
- egyesülés Istennel.

Először el kell érned, hogy az embert, akit segítesz, bevidd az előudvarba, ahová csak Izrael léphetett be, mint Isten népe. Így előbb emberhalásznak kell lenned, mint Péter, akit az Úr halászból pásztorrá tett (Jn 21,15-17).

Ezeket az embereket mindenekelőtt az ajtó elé kell vezetned: ez Jézus, de Ő a főpap is, aki átvezet a szentélyen. Így lépünk az előcsarnokba, ahol az égőáldozati oltár áll és a mosdótál, jelei a keresztnek, az újjászületésnek és a tisztulásnak. Onnan a szentélybe jut az ember, ahová csak papoknak volt belépésük, hogy papi emberré váljanak és papi szolgálatot lássanak el.

A Szentlélek keresztsége által az ember fény lett a gyertyatartón, melyet olaj táplál. A Szentlélek képe ez és Krisztus közösségébe kapcsolódunk: a hétágú gyertyatartóra vonatkozóan lásd Jel 1,12.

Az embert kenyér táplálja, erősíti: Isten Igéje a kitett kenyerek asztala. A tömjénoltárnál igazi papi szolgálatot teljesítünk az ima által. Vö. Lk 1,8-10 és Jel 5,8 és 8,3.

Most már szabadon mehetünk a Szentek Szentjébe, ahová régen csak a főpap mehetett, mert a függöny megrepedt (Mt 27,51) és beléphetünk a kegyelem trónusához (Zsid 4,16), a szövetség ládájához (Jel 11,19), ahol már nyugalom van Istenben és az Ő akaratával való egységben.

ZÁRSZÓ

Lehet, hogy míg olvastál, az előzőekben azonos dolgokat vagy kapcsolódási pontokat találtál megéléseiddel az Egyházban, csoportodban, közösségedben vagy az egyes szentségekkel, mint:

- 3. pontnál: Újjászületés (kapcsolat a keresztséggel),
- 4. pontnál: Szabadulás (betegek szentsége, gyónás),
- 5. pontnál: Lélekben való keresztség (bérmálás),
- 6. pontnál: Táplál (Eucharisztia, Biblia).

Ha látod, hogy az egyház liturgiájának átélése kiüresedett vagy külsőségessé, formalitássá vált, akkor adj ennek új tartalmat és új erőt, és segíts erre másokat is.

Te magad talán többet is felismersz, aszerint, ahogy mindezt megéled, és továbbadod másnak. Mert a csap, melyről vizet kapunk, maga is – és pedig elsőnek – nedves lesz. Mindenesetre láss munkához. De óvakodj a sematizmustól. Mózes sem merevedett meg a Sinai hegynél egy helyben állva, és a papok sem a szentélyben, hanem „pendliztek" mindig Isten és a nép között. És talán ez a leggyakoribb a papi embereknél.

Maga az Úr fogja neked megmutatni, hogy mi a feladatod, ha egy ember mellé állsz, ha természetesen vannak is bizonyos egymásutánok. Így például nem lehet igazi papi szolgálat az újjászületés előtt, és nincs tettekre kész magasztalás a kiengesztelődés előtt.

Még néhány befejező megjegyzés: több lelkigondozási tapasztalatod lesz, ha egy valakit végigsegítesz minden magas- és mélyponton, mint ha csoportok, közösségek, vagy tömegek felé végeznél szolgálatot, vagy tartanál kurzusokat. Legalábbis velem így volt.

Kérd az Urat, hogy küldjön egy ilyen személyt utadba, aki rád bízza magát. Nem kell, hogy okvetlenül az út elején tartson. Vezesd őt tovább arról a pontról, ahol van, ha maga is tovább akar jutni.

Az izraeliták a pusztában szintén gyakran szerettek volna nem továbbmenni, de a pusztában nem fordulhattak vissza. Így a lelki életben is gyakran kell ösztönzés, kell valami ínség. Különben azt mondjuk: „*A régi bor még kitűnő, minek az új?*" (Lk 5,39).

Ezért ne húzd erősebben a másikat, mint ahogy követni bír, mert a szabadság útja ez, nem a kötelességé.

Nem lehetsz minden téren felkészült és specialista. Mindegyikünknek megvan a maga adománya, saját titkát hordja magában, de együtt kiegészítjük egymást. Ezért nagyon jó és szükséges, hogy azt, aki mellett állsz, kapcsolatba hozod egy másik vezetővel egy olyan feladatra, amivel te nem tudsz továbbjutni. Az általános szabály a személyes vezető fontossága. Ha észrevetted, hogy az, akit vezetsz, más tanácsadókhoz is tapad, akkor engedd, hogy válasszon. Mert a sok szakács elrontja a pecsenyét.

Végül: az Úr királyi papnak akar téged megnyerni (1Pt 2,9). Légy ennek tudatában, és állj be szabad lélekkel ebbe a hivatásba. „*A papok elfoglalták helyüket*" (Krón 35,10). De gondold meg, hogy milyen úton kell ennek megtörténnie. A királynak előbb rabszolgának és cselédnek kell lennie (Iz 42,1 és 52,13). Egy papnak először áldozati állatnak kell lennie, a pásztor legyen előbb bárány. Így tett Jézus, mi is így tegyünk. Légy Jézus számára „*jobb keze felől eső férfi, nő*" (Zsolt 30,18).

F. Horsthuis

A Lélek tüze

Ma a **Szentlélek tüzéről** és a **karizmákról**, a Lélek ajándékairól szeretnék beszélni nektek. Lukács evangéliumában azt olvassuk, Jézus azt mondja: *„Én azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a világra."* Pünkösd napján a Lélek egyik jele azok a tüzes nyelvek voltak, amelyek megjelentek az apostolok fölött. Amikor Pál második levelét írja Timóteusnak, abban Timóteust arra buzdítja, gerjessze fel Isten ajándékát önmagában, amit már megkapott. Pál azt mondja Timóteusnak, hogy Isten nem a félelem lelkét adta nekünk, hanem az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak a lelkét. Erő, szeretet és józanság – ez az, amit a Lélek hoz el nekünk.

Ma délelőtt beszéltem az **erőről**. De ha nincs bennünk szeretet, akkor az erő veszélyessé válik. Nagyon fontos, hogy Isten szeretete bennünk legyen. Most tehát arra foglak kérni, hogy három dolgot mondj a melletted ülőnek. Először mond meg neki: „Isten szeret téged!" Mind a két oldalra. Aztán szeretném, ha azt mondanád neki: „Isten szeret engem!" Ha nehéz volt ezt kimondanod reggel, lehet, hogy ezúttal már könnyebben megy. De most szeretném, ha mondanál egy harmadik dolgot is. Most mond azt a melletted ülőnek: „Én szeretlek téged!" Persze ezt úgy értjük, hogy az Úr szeretetével szeretlek téged. De ha feleséged, férjed vagy gyermekeid mellett ülsz, akkor még több is van benne. Emlékezzetek a szeretet fontosságára! Erre majd még visszatérünk.

A harmadik dolog pedig a **józanság lelke** volt. Az önfegyelem lelke. Beszéltem ma reggel egy kicsit a megszentelődésről, amelyet Istentől kapunk. De persze együtt kell működnünk Istennel ebben. Együttműködésünk egyik része a józanságunk, az önfegyelmünk. El kell fordulnunk, amikor a bűn alkalmat ad nekünk, hogy elkövessük. És akkor döntési helyzetbe kerülünk. „Tudom, hogy az, amit tenni készülök, gonosz. Megtehetem, hogy megteszem, de azt is megtehetem, hogy elfordulok tőle." A Szentlélek ereje az, amely képessé tesz minket arra, lehetőséget ad nekünk arra, hogy elforduljunk a bűntől. De ahhoz, hogy ezt megtegyük, ahhoz együtt kell Vele működnünk!

Isten szabad akaratot adott nekünk. Ha én lettem volna Isten, én soha sem adtam volna nektek szabad akaratot. Mert túl komplikálttá válik a helyzet. Hogyha azt akartam volna, hogy mindnyájan mindig kedves emberek legyetek, nem adtam volna nektek szabad akaratot. De akkor nem lennétek emberek! A szabad akarat egy csodálatos ajándék, melyet nekünk Isten céljaira kell használnunk. Emlékezz meg tehát erről a három dologról, ami a Szentlélekkel jön. Olvasd el Szent Pál Timóteushoz írt második levelét, azon belül az első fejezetet. E három dolog – az erő, a szeretet és az önfegyelem vagy a józanság – a Szentlélek tüzének a része.

Mit is jelent a **tűz**? A tűzben benne van a melegség, ami fölmelegít minket és távol tart attól, hogy hideg emberekké váljunk. A tűz ahhoz is forróságot ad, hogy főzzünk rajta. Az étel általában jobban ízlik, ha megfőzik. Hogyha kiveszünk egy darab húst a hűtőszekrényből, ne próbáljuk megenni rögtön. Először meg kell főzni. Először felmelegítjük, aztán meggrillezzük, és akkor jó íze lesz. Ez pedig a tűz által történik, ami meleget, forróságot ad. Ez igaz szellemileg, lelkileg is. Hogyha a Lélek nélkül olvassuk a Szentírást, akkor nagyon hideg olvasók maradunk. Hogyha megpróbálod megérteni az egyház tanítását a Szentlélek nélkül, akkor lehetetlenre vállalkozol. Hogyha megpróbálod a szentségeket a Szentlélek nélkül venni, akkor azok nem fognak táplálni. A lelki, szellemi eledelnek szüksége van a Lélekre. Amikor mi a Szentlélekre hangoltan olvassuk Isten szavát, akkor úgy tűnik, mintha életre kelne. Amikor az Egyház tanításait olvassuk a Lélek erejében, akkor az számunkra jelentőségteljessé válik. Szoktam javasolni valamit a barátaimnak. Azt szoktam mondani, vegyenek egy példányt a katolikus katekizmusból, és tegyék oda a hálószobájukba, az ágyuk mellé, és elalvás előtt olvassanak el egy kis részt. Azért, hogy amikor alszanak, az ott forogjon bennük. És hogyha nehezen alszanak el, akkor többet olvassanak belőle, és nagyon jól fognak aludni. Nem mondom, hogy ez könnyű olvasmány, de a Lélek erejével kell olvasni! Mert a lelki, szellemi eledelnek meg kell tüzesednie a Lélek által.

A másik dolog, amit a tűz cselekszik – és főleg a Lélek tüze –, hogy felégeti a szemetet a te életedben és az én életemben. A levágott, halott facsonkokat elégeti. Minden piszkot eléget és megtisztít. Néha ez fájdalmas dolog. De amikor a Lélek tüzéről beszélünk, akkor abban ez mind benne van. Mindezek az alkotórészek teremtő erők. Életre hívnak bennünk dolgokat, és meg-

tisztítanak minket a szeméttől. Segítenek bennünket a szentség és a megtérés útján.

A másik terület, ami a segítségünkre van, a **Lélek ajándékai**. A Karizmatikus Megújulás a nevét kapta a karizmákról. A Karizmatikus Megújulás többről szól, mint csak a karizmákról. Az egész Pünkösd a megújulásról szól. Az emberek a megújulást a karizmákra összpontosították. Említettem nektek, hogy milyen fontos beszélgetés, vita folyt a II. Vatikáni Zsinaton a karizmákról. A karizmák nemcsak a nagyon szent embereknek a kiváltságai. Azok mindenkinek járnak. Hogyha te nem vagy benne abban a szóban, hogy mindenki, akkor kérlek, tedd fel a kezed! Akkor lehet, hogy a „mindenki" azt jelenti: „mindenki"?! Mindnyájan, akik itt vannak ebben a teremben.

A Lélek ajándékai nekünk adattak. Ahogy mondtam nektek, a mi problémánk az, hogy befogadjuk-e, elfogadjuk-e a Szentlelket? II. János Pál pápa 1998. Pünkösdjén azt mondta: „Nyissátok meg magatokat a Szentlélek ajándékai előtt! Fogadjátok el hálásan és engedelmesen a Lélek ajándékait, a karizmákat, amelyeket a Szentlélek szüntelenül ad!" Fogadjátok el tehát hálásan és engedelmesen őket. Úgy látlak titeket, mint hálás és engedelmes embereket. Egyébként úgy tűnik, mintha kicsit aggódnátok is. Lehet, hogy azt gondoltad, most arra foglak kérni, hogy valamit csinálj. De én rendkívül boldog vagyok, hogy te hálás vagy és engedelmes. Hogyha te boldog vagy, hogy hálás lehetsz és engedelmes, akkor mosolyogj!

A második dolog pedig az, hogy fogadd el az ajándékot! De aztán el kell kezdened használni is! Ezek az ajándékok nem trófeák, amelyeket beteszel a vitrinbe. A gyógyítás ajándéka, a prófétálás, a többi ajándék nem azért van, hogyha vendégségbe jönnek a barátaid, akkor megmutasd, hogy ez a három neked megvan. Neked mennyi van? Neked csak kettő? Ajaj! És mik azok? Nyelvek, az nem jó. Én azokat soha nem kértem! Én a csodatevő erőket és a gyógyításokat kértem!

Miért mondom ezeket a bolond dolgokat? Azért, mert Istennek minden ajándéka jó ajándék! Ezt mondja Jézus a Lukács evangéliumban: *„Melyik apa ad közületek a gyerekének kígyót, hogyha az enni kér?"* Isten ajándékai jó ajándékok, de azért adja őket, hogy használjuk. Az én ajándékaim értetek vannak, nem magamért. Hogyha magamnak prédikálnék, az unalmas lenne. Lehet persze, hogy azt mondod: „Hogyha nekünk prédikálsz, az is unalmas." De elméletileg az én ajándékom nektek szól, a ti ajándékaitok pedig nekem. A Szentlélek nem csak azért jön, hogy minket boldoggá tegyen, hanem azért, hogy hasznossá. Annak része, hogy minket hasznossá tesz az, hogy nekünk ajándékokat ad. Az Egyház arról beszél, hogy az ajándékok mindannyiunk javára vannak.

Bármilyen ajándékod van, használd! Azért adta neked Isten! Ez nem mély teológia, ugye? Ez egyszerűen a józan ész. Amikor a nagynéném karácsonyra ad nekem egy pár zoknit, akkor ugye nem azt akarja, hogy tegyem be a szekrényembe, hanem azt akarja, hogy felvegyem. Abban reménykedik, hogy fel fogom venni. Arra van a zokni, hogy felvegyem a lábamra. Az ajándék pedig arra van, hogy használd, és nem arra, hogy betedd a fiókba és bezárd.

Hogyha olvassuk Szent Pál tanítását, és főleg az első Korinthusi levelet, akkor annak 12. fejezetében megtaláljuk néhány ajándék leírását. Aztán a 13. fejezetben elkezd beszélni a szeretetről. A 14. fejezetben pedig arról beszél, hogyan használjuk az ajándékokat. Más módon elmondva, ez azt jelenti, hogy szeretnünk kell ahhoz, hogy a Lélek ajándékait helyesen használjuk. És azt mondja el, hogy mind a kettő bennünk van: az ajándékok és a szeretet is! Sőt, azt várja el tőlünk, hogy az ajándékokat szeretetben használjuk. A Szentlélek tehát azért jön, hogy téged és engem szent emberré tegyen, hogy segítsen minket növekedni a szeretetben. A Szentlélek azért is jön, hogy hatékonyá, hasznossá is tegyen. Azt akarja, hogy használjuk az ajándékokat, amelyeket adott. A Karizmatikus Megújulás egyik veszélye éppen az, hogy nem használjuk a Szentlélek ajándékait. Vagy valamikor használtuk őket, de most már nem. Vagy volt, amikor nem teljesen használtuk. Néha, amikor utazom, és tanítok, akkor azt találom, hogy olyan ajándékokat öntözünk meg, amelyeket rosszul használunk. De ez nagyon ritka. Általában azzal találkozom, hogy nem használják az ajándékokat. Én pedig bátorítom az embereket, használják az ajándékokat, amelyeket nem használnak.

Az én üzenetem felétek tehát nagyon egyszerű: Engedd, hogy Isten használjon! Legyél nyitott a Lélek vezetésére! Engedd, hogy használjon! Bármilyen ajándékod van, használd! Ne csak szuper lelki és szuper szellemi ajándékokra gondolj! Használd a normális ajándékokat is! A Karizmatikus Megújulás normális. Nekem normálisnak tűntök.

Engedjétek meg, hogy elmondjak egy történetet! Stockholmból Londonba repültem. Leültem az ablak mellé a helyemre. Leült mellém egy amerikai ember, és elkezdtünk beszélgetni. A repülő felszállt. Amikor áttörtünk a felhőkön, az ég gyönyörű kék volt és sütött a nap. Elővettem a Bibliámat, és elkezdtem olvasni a 19. zsoltárt. Ez Istenről és az Ő egeiről szól. Az amerikai a vállam fölött nézett és megkérdezte: „A Bibliát olvassa?" – „Igen." – „Én is szeretem a zsoltárokat" – mondta nekem. Az én kedvenc zsoltárom a 23. És elkezdte a

23. zsoltárt fejből mondani. Az Úr adott neki egy különleges ajándékot. Mégpedig azt, hogy nagyon mély és erős hangja volt. Úgyhogy a fülembe kiabálta a 23. zsoltárt: *„Az Úr az én Pásztorom, nem szűkölködöm..."* A repülőnek az a része, ahol ültünk, nagyon nagy csendességbe borult. A légikisasszony pedig megjelent a reggelivel. Amikor hozzánk ért, nem tudta, mit csináljon, mert a barátom éppen a zsoltár felénél tartott. A kisasszony megállította a kocsit, megfogta a kezét, lehajtotta a fejét, és valamiért imádkozott. Amikor elért a 23. zsoltár végére, és a reggelit tovább vitték, az úriember megkérdezte tőlem, milyen fajta keresztény vagyok. – „Én katolikus keresztény vagyok" – mondtam. – „Nem, nem, te nem vagy az. A katolikusok nem olvassák a Szentírást." – „Én olvasom a Bibliát." – „Akkor nem lehetsz normális katolikus." Én is megkérdeztem tőle, hogy ő milyen fajta keresztény? – „Én amerikai baptista vagyok" – mondta nekem. – „És én olvasom a Bibliámat!" Megkérdeztem tőle: „Hol van a Bibliád?" – „A bőröndömben van." Megkérdeztem tőle, hogy elő akarja-e venni? – „Hát az nehéz lenne, mert a tehertérben van." – „Én meg katolikus vagyok, és magamnál tartom a Bibliámat!"

Így hát elkezdtünk egy nagyon érdekes beszélgetést. Volt egy másik ajándéka is az Úrtól. Mindent megismételt, amit én mondtam neki. Amikor azt mondtam neki, hogy: „Én katolikus vagyok", akkor ő visszakérdezett: „Te katolikus vagy?" Úgyhogy minden utas tudta, hogy én katolikus vagyok. Aztán leszálltunk a londoni repülőtéren, és elmentünk, hogy összeszedjük a poggyászunkat, és úgy döntöttem, a poggyász összeszedésénél a másik oldalon fogok állni, nem ott, ahol az amerikai új barátom állt. De nagy hiba volt ez a döntés, mert átkiabált. Aztán egy ember odament hozzá, és beszélt hozzá. Tudta, hogy hallani fogjuk, amit az ember mond, mert az amerikai megismételte mindazt, amit az mondott: „Te is keresztény akarsz lenni?" Aztán azt mondta neki: „Meg kell térned a bűneidből!" Úgyhogy már mindenki odafigyelt erre, hogy hallják a bűnöket, amelyekből meg kell térni. De ekkor az amerikai megváltozott. Rátette a kezét erre az emberre, bevezette őt egy imába. Rátette a kezét, és imádkozott érte. Elővett a zsebéből egy kis brossúrát, amit átadott neki. Átadta a névjegykártyáját, és az utolsó szava ehhez az emberhez az volt: „Tudni akarom, hogy hogy vagy?" Úgyhogy sikerült ezt az embert valamiféle odaszánásra elvezetnie. Aztán valaki megkopogtatta a vállamat. Megfordultam, és ott volt az az ember, aki mögöttem állt. Azt mondta nekem: „Te katolikus vagy!" Arra gondoltam, hogy már az egész világ tudja, hogy én katolikus vagyok. – „Igen" – mondtam neki. Akkor azt mondta nekem az a férfi: „Én is katolikus vagyok. Legalábbis azt gondolom. De 25 éve nem voltam templomban. Tudna segíteni nekem, hogy visszatérjek az egyházhoz?" Elkezdtem vele beszélgetni, odaadtam a címemet és megkértem, menjen el a plébánosához.

Miért mondom el nektek ezt a történetet? Először is azért, mert kora délután van, és ez ébren tart titeket. De ennél fontosabb az, hogy nem úgy szálltam fel arra a repülőre, hogy valamit Istenért fogok csinálni, hanem egyszerűen csak hazafelé utaztam a feleségemhez. De az Úr mégis felhasznált. És adott nekem egy amerikait nagy hanggal. A Szentlélek arra indított, hogy olvassam azt a zsoltárt. Mivel olvastam ezt a zsoltárt, az amerikai felmondott egy másik zsoltárt. Elkezdtünk beszélgetni. A beszélgetés nagy részét a repülőn mindenki hallotta. Amit én különösen idegesítőnek találtam. De ennek eredményeképpen két ember jutott valamilyen módon hitre. Valamilyen módon tehát használtam a Lélek ajándékait. De nagyon normális, mindennapi módon. Azt éreztem, hogy a Lélek arra indít, olvassam el ezt a zsoltárt. Az amerikai barátomat pedig arra indította, hogy belenézve a könyvembe, ő is olvassa. Nem álltam ki a repülőgépen az ülések közé, és nem prédikáltam nekik, hogy ők bűnösök. Nem fogtam meg a légikisasszonyt, és nem kérdeztem meg tőle, hogy keresztény-e, hanem egy egyszerű dolgot tettem. Általában ez így működik, de néha drámaibban.

Azt szeretném, ha nyitottabb lennél egy kicsit a Lélekre! Hogyha úgy érzed, valamire indít a Lélek, akkor tedd meg! Isten használni akar téged! Néha nagyon izgalmas dologra indít a Lélek. Általában viszont normális dolgok történnek. Mindennapi dolgok, de az Úr mindezekben működik, munkálkodik. Mindennapi embereket vár. Téged és engem. Ajándékokat ad nekünk. Kiontja ránk a Lelkét, és az egyetlen dolog, amit kér tőlünk, az az, hogy legyünk hűségesek és engedelmesek. A többit pedig bízzuk Rá! Nem azt mondja: „Jól van! Sikeres voltál!" Hanem az Ő szava így szól: „Jól van! Hűséges voltál!" Legyél hűséges, a többit pedig bízd Istenre! Engedd, hogy a Lélek vezessen! Lesz olyan, amikor hibát követsz el. Akkor kérj bocsánatot, és menj tovább, és kövesd a Lélek indításait, és Isten használni fog. Csodálkozni fogsz azon, hogy mi történik körülötted. Ez mindenkinek a saját döntése, egyenként kell meghozni. Én imádkozni fogok ezért, és remélem ezt, mert Istennek ez hoz dicsőséget. Te pedig boldog leszel. Haladjatok, menjetek előre, ne álljatok meg! Ebben az életben soha nem fogjátok befejezni az utat. Az utazás folytatódik. Ámen!

Charles Whitehead

(Ez az előadás a Karizmatikus Megújulás Országos Kongresszusán hangzott el, 2007. február 24-én.)

Apostoli Közösség »Krisztus és az Evangélium miatt«

Talán hallottak már a kedves olvasók a Chemin Neuf Közösségről. Szeretnénk elmondani, kik vagyunk, milyen missziós tevékenységet végzünk.

Mielőtt azonban részletekbe bocsátkoznánk, szeretném elmesélni, hogyan találkoztam én a Közösséggel. 1998-ban Gáspár István atya, akkori lelkivezetőm beszélt nekem róla a párizsi világifjúsági találkozón szerzett nagyszerű élményei után. Akkoriban zenei tanulmányaimat végeztem Franciaországban. Egy nap ellátogattam az Hautecombe-i apátságba. Ez egy csodálatos, régi bencés apátság, egy gyönyörű tó partján, óriási hegyekkel körülvéve. Belépve az épületbe, valahogy sugárzott ezekből az emberekből az evangélium. Úgy éreztem, hogy amit hisznek, azt élik is, az evangéliumot nemcsak felületesen, hanem radikálisan élik. Különösen megérintett, hogy nemcsak cölibátusban élőkkel találkoztam egy apátságban, hanem családokkal, házaspárokkal is. Az a lehetőség, hogy egy házasember is élhet „főállásban" szerzetesi életet, nagyon megérintett és vonzott. Később elmentünk feleségemmel együtt egy lelkigyakorlatra, amelyen mindketten éreztük, Isten azt szeretné, ha közelednénk a Közösség felé. Mi ezt nagy örömmel tettük. Hat évet töltöttünk a Közösséggel Franciaországban. Négy éve költöztünk haza és 2004-ben itthon tettünk fogadalmat 3 évre. A közösségben a Kána-misszióval foglalkozunk.

Milyen is ez a Közösség közelebbről?

A Chemin Neuf (Új út) Közösség tagjai férfiak és nők, házaspárok és egyedülállók, világiak és papok, akik Krisztust szeretnék követni, szolgálva az egyházat és az Evangéliumot. A Közösség 1973-ban, egy karizmatikus imacsoportból született Franciaországban, Lyonban. Laurent Fabre jezsuita atya az alapítója. Katolikus szerzetes közösség, ökumenikus elhívatottsággal. Ma több, mint 1200 tagja van Európa, Afrika, Amerika és a Közel-Kelet mintegy 25 országában.

A Közösség Loyolai Szent Ignác lelkiségéből és a karizmatikus megújulás tapasztalatából egyaránt táplálkozik. Tagjainak nagy része foglalkozását megőrizve dolgozik a világban, mások teljesen az Egyház szolgálatában állnak.

Vannak olyan testvérek, akik „egy fedél alatt", életközösségben élik a közösségi életet, mások egymástól jobban eltávolodva egyazon társasházon belül, vagy még távolabb, azonos kerületben. A közösségi sejtek változatossága az egész közösség gazdagságának egyik forrása; különbözők a missziók és különbözők az életmódok.

Házaink többségében csütörtökönként zsolozsmát, liturgiát, összejövetelt tartunk a keresztények egységéért. A Közösség születése óta vannak más felekezetű testvéreink. Katolikus, ortodox, anglikán, református és evangélikus egyházhoz tartozó tagjaink, akik együtt élnek, imádkoznak és evangelizálnak: anélkül, hogy lemondanának felekezeti hovatartozásukról és a saját egyházukkal való egységről. Az alázatos és szegény Jézust követve nemcsak egységben szeretnénk maradni egyházaink vezetőivel (püspökökkel, lelkészekkel, pátriárkákkal), hanem döntésüket is szeretnénk kérni a misszióra, hogy együtt találjuk meg az Úr akaratát.

MISSZIÓINK

Az **ifjúsági misszió** a 14-30 éves korosztályt öleli fel különböző korcsoportokra bontva, a korosztályuknak megfelelő lelkigyakorlatos hétvégékkel.

A **Kána-misszió** a családoknak szól. Házaspárok számára is tartunk lelkigyakorlatokat, ahol az egész családot fogadjuk. A gyerekek, korosztályuknak megfelelő táborokban töltik a hetet. Ezt a lelkigyakorlatot Kána-hétnek nevezzük. A Kána-heteken részt vett házaspárokból alakult a Kána-testvériség. Ez egy házasközösség azok számára, akik nem tagjai a Chemin Neuf Közösségnek, de szeretnék folytatni a lelkigyakorlaton megkezdett utat a többi házaspárral együtt, és táplálni, elmélyíteni a hétköznapokban is a Kánán kapott kegyelmeket. Kána-testvériségeink vannak már Budapesten és Vácott is.

„Net for God" – Nemzetközi Ökumenikus Testvériség: 2000-ben alapította a Chemin Neuf Közösség. Ez egy világot átölelő imahálózat a békéért és a keresz-

tények egységéért. Az ifjúsági és a Kána-misszió is részese. 65 országban több, mint 10.000 tagja van. Tagjai testvéri kisközösségben képezik magukat az evangelizációs munkára. Imádkoznak és közbenjárnak az egész világra kiterjedő „Láthatatlan Monostorban".

A Közösség nemzetközivé válásával egyre inkább magunkénak érezzük azt a hivatást, hogy hidat építsünk kultúrák, illetve népek között. A köztünk levő különbséget felismerve fogadhatjuk el egymás kulturális gazdagságát. Ezért a nemzetköziség kiváltság és megpróbáltatás is egyben. Misszióinkban törekszünk arra, hogy a kultúrák közötti párbeszéd elősegítésében részt vegyünk, szolgáljuk a nemzetek közötti kiengesztelődést (francia – magyar, szlovák – magyar kapcsolatok, stb).

KÉPZÉSEK

A Közösség egyik alapvető missziója a keresztények képzése. Lelkigyakorlatos házakat és képzési központokat tartunk fenn, melyekben Szent Ignác-i lelkigyakorlatok, bibliai, teológiai, filozófiai, ökumenikus, művészeti és liturgiai képzések folynak. Franciaországban, Angliában és Németországban nyelviskoláink vannak. Franciaországban Hautecombe-ban, a fiatalok minden nyáron részt vehetnek a nemzetközi Fesztiválon több ezer fiatallal.

Magyarországon

Lelkigyakorlatos hétvégéket és heteket tartunk fiatalok, illetve házaspárok számára neszmélyi közösségi házunkban. Budapesten és Vácott imacsoportot, „Net for God" esteket filmvetítéssel, valamint kiengesztelődési estéket tartunk utcai evangelizációval egybekötve.

Most készülünk egy új közösségi ház alapítására Bodrogolasziban, Sárospatak mellett.

Megkértük az egyik házaspárt a Kána-testvériségből, hogy meséljék el, milyen volt számukra az a bizonyos Kána-hét, melyet fentebb már többször említettünk. Az ő tanúságtételüket olvashatjátok az alábbiakban.

Szeretettel várunk minden házaspárt, akik vágynak arra, hogy egy hetet házastársukkal és az Úrral tölthessenek. Idén nyáron július 5-11-ig lesz Kána-hét Miskolcon a Jezsuita Kollégiumban.

Jelentkezni lehet e-mailben:
uracsgabor@vipmail.hu vagy a
20/823-26-23-as telefonon
Uracs Gábor és Katinál.
Egyéb elérhetőségeink:
ifjusagi.misszio@freemail.hu,
www.chemin-neuf.hu

Kedves Házaspárok!

Néhány kérdést szeretnék föltenni Nektek, amire nem is kell rögtön válaszolnotok, inkább arra kérlek benneteket, hogy nagyon őszintén csak magatoknak válaszoljátok meg a kérdéseket:

- Régen voltatok már kettesben a párotokkal pár napot?
- Mikor néztetek egymásra utoljára úgy, mint az első időkben?
- Megfogalmaztátok mostanában magatokban, miért is örültök annak, hogy éppen ő az, aki mellettetek van?

Most azokhoz szólok, akik szenvednek, és úgy érzik:

- Engem nem szeret senki.
- Magányosan kell leélnem az életemet, hiába léptem házasságra.
- Nekem ez nem megy, elfogyott az erőm, kiürült „szeretet kosaram".
- Ha valaki mást választottam volna, vele biztosan könnyebb lenne.
- Mi mindent elkövettünk, de ami nem megy...

Van megoldás!

Most elmesélem Nektek, hogy velünk ez hogyan történt.

1994-ben jártunk Szentlélek-szemináriumra mindketten a férjemmel. Egy éves házasok voltunk. Nagy volt az örömünk, mert Isten megmutatta nekünk, mennyire szeret és elhalmozott minket ajándékaival. Testvéreket adott, akikkel dicsőíthettük Őt, akikkel megoszthattuk örömeinket, akikkel imádkoztunk egymásért, ha valakinek nehézség akadt az életében. Mi különösen irigyelt helyzetben voltunk, hiszen együtt élhettük a párommal keresztény hitünket, ami sokaknak nem adatott meg.

1996-ban sok-sok imádságra megszületett első gyermekünk (31 évesek voltunk), majd 1998-ban a második. Határtalan volt az örömünk. Ugye, milyen szép így kívülről?

A gyerekek születésével meg kellett volna születnie bennünk is a lemondás képességének, de ez nem ment olyan könnyen. A magunk feje után akartunk menni és Istennel való kapcsolatunk is inkább versengéssé alakult. (Melyikünk a jobb keresztény?) Az önsajnálat, a „mártír effektus" lépett az életünkbe. A tabu témák egyre szaporodtak. Nem ment a közös imádság sem.

Tudtuk, hogy ez nem tetszik Istennek, de nem tudtunk túllépni saját korlátainkon. Kértük Istent, segítsen, hogy úgy élhessünk, ahogy Neki kedves, mert nem

akarunk bujkálni előle egy életen át. Egy dologban voltunk biztosak, hogy Jézussal akarunk járni.

Ekkor hallottunk a Kána-lelkigyakorlatról.

Ez egy hét napos lelkigyakorlat, ahol a házaspárok gyerekek nélkül, csak ketten próbálják házasságukat újragondolni a Szentlélek segítségével.

A nagyobb gyerekeknek közben egy tábort szerveznek a Kána-misszió résztvevői. A kisebbekre lelkes fiatalok vigyáznak, hogy a szülőknek legyen egymásra idejük.

Igazából ez nem egy olyan klasszikus értelemben vett lelkigyakorlat, mert itt rengeteg idejük van a pároknak arra, hogy kettesben beszélgessenek, és egymásra tudjanak figyelni. Mégis úgy gondolom, ez igazán evangéliumi, mert gyakorlattá kell váltani Jézus tanítását.

A szervezők sok kedves meglepetéssel várják a résztvevőket. Nagyon boldog hetet tölthetnek itt azok, akik rászánják magukat.

Én is nagyon féltem kiszolgáltatni magam, bevallani gyengeségemet, hiányosságomat férjem előtt, de kértem a Szűzanyát, segítsen és ő még soha nem hagyott cserben. Most sem!

A lelkigyakorlat, amin mi voltunk, Andocson volt, ami híres Mária kegyhely és végig éreztem a Szűzanya oltalmát.

Végül sikerült mindent megbeszélnünk, és visszatérni az első szeretethez. Közösen kértük Istent, hogy legyen velünk házasságunkban, és Ő pótolja ki azt, ami belőlünk hiányzik.

Mindketten hálásak vagyunk az Úrnak, hogy elvezetett minket erre a lelkigyakorlatra és ezzel nagyon jó eszközt és segítséget nyújtott nekünk életünk teljesebbé tételéhez.

Hála és Dicsőség Neki Mindörökké! Ámen!

K.K.

»A szél ott fúj, ahol akar«

(Jn 3,8)

Jézus azt mondta Nikodémusnak: *„Aki nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten Országába."* (Jn 3,5). Majd így folytatta: *„A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod honnan jön, és hová megy."*

A magyarországi Karizmatikus Megújulásra pontosan ráillik ez a szentírási idézet: *„a szél ott fúj, ahol akar"*! Ki gondolta volna, hogy 25-30 évi diktatúra után, még lehetséges lelki megújulás? Ki gondolta volna, hogy annyi üldözés, papok bebörtönzése, ifjúsági csoportok szétverése után még lesz bátorságuk a fiataloknak Jézusért kockáztatni, áldozatot vállalni?

Isten számára azonban semmi sem lehetetlen! A Szentlélek át tud törni korlátokat, országhatárokat, diktatúrákat és birtokába tudja venni az emberek szívét.

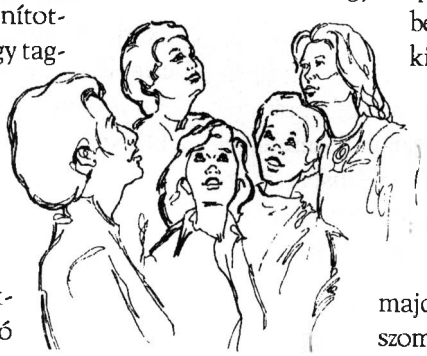
„Nem tudod honnan jön és hová megy!" A Szentlélek megtapasztalható kiáradása 1967. február 18-án történt Amerikában, Pittsburg mellett, egy lelkigyakorlatos ház kápolnájában. Ez több ezer kilométer távolságra van tőlünk, és egyszer csak mégis itt volt.

Először Pécsett (1972), utána Kiskunfélegyházán lobbant fel a Szentlélek tüze. Pécsett két orvostanhallgató, P. Katalin és G. Mária tapasztalta meg szívében a Szentlélek kiáradását, egy Lélektől megáldott ember imádsága által. Kimondhatatlan örömöt éreztek, úgy mint az első tanítványok Pünkösd alkalmával. Olyan nagy belső változást éltek át, hogy nekik maguknak, de másoknak is egyértelmű volt, ez nem lehet véletlen, ez csak a Szentlélektől lehet.

Élményüket természetesen megosztották hittanos csoportbeli társaikkal. Nem tudták magukba zárni az örömöt, amely majd szétfeszítette szívüket. Farka Béla atya hittancsoportja (Pécs) átalakult imacsoporttá, amelyben rendszeressé vált a dicsőítő ima és a prófétai megnyilvánulás.

Az ima annyira átjárta szívüket, hogy szinte abba se tudták hagyni, ahogy nemrég mesélte N. Klári. Imádkoztak utcán, egyetemen, otthon és tele voltak örömmel. Olyan volt ez számukra mint a szerelem... valóban az is volt, Isten-szerelem! Amikor a karizmák megjelentek közöttük, szinte fogható volt Isten jelenléte. Csodálatos gyógyulások, próféciák, nyelveken való imádság történtek!

„Pécsi csoportunkban szép gyümölcse volt a karizmatikus megújulásnak, hitünk megfényesedése: például szívesebben voltunk az Oltáriszentség előtt, felértékelődött a szentmise, a rózsafüzér, végeztünk keresztutakat, vagyis új szépséget kaptak a már eddig is meglévő és gyakorolt áhítatok. Azután újjávarázsolódott és megszilárdult köztünk az egység, nagy erőt éreztünk a közös imákban. Boldogok voltunk, ha kérték imánkat. Emlékszem arra az esetre, amikor Budapestről jött Pécsre egy házaspár és kérték az értük való közös imánkat. Még aznap estére sikerült összejönnünk mindannyiunknak és már maga ez a tény is »csodával« volt határos, hogy néhány óra alatt szabaddá tudtuk tenni magunkat. Éreztük, hogy a jó Isten használ minket. De voltak egyéni, kettes-hármas közös imák is másokért. Volt, aki ilyen érte való imának tulajdonította testi gyógyulását. Csoportunk egy-egy tagja – attól függően, hogy mire kapott meghívást – nagy lelkesedéssel és elkötelezettséggel vitte mások felé e megújulás gondolatát-élményét, közvetítette Isten személyre szóló különös szeretetét, áldozatokat hozott Istentől megjelölt személyekért. Másokban nagy erővel tört fel a nyelveken való ima, a prófétai szó, ihletett imák születtek, bátor kimondása az Úrtól jövő üzenetnek. Úgy éreztük, hogy közösségünkben az Úr munkálkodik, hitünk kicsiny mécsesei egyszerre hatalmas lánggá lobbantak." (Farkas Béla)

Tíz év után házasság és különböző munkalehetőségek miatt a csoport szétszóródott az országban. Volt, aki Szombathelyre került, volt, aki Ózdra, mások Szekszárdra, Miskolcra. Természetesen – ahogy az ősegyházban történt – mindenütt továbbadták a Lélek ajándékait.

A másik városka Kiskunfélegyháza volt. Nagy Sándor atya egy református lelkésztől kapta a Szentlélek kiáradását (1977). Természetesen megosztotta hittancsoportjával lelki élményét. A félegyházi plébánia káplán szobája nemsokára tele lett imádkozó fiatalokkal, akik szó szerint „égtek a Szentlélek tüzétől". Ez 1977-ben történt. Itt is az ima szeretete volt az első meglepő jel. Az esti szentmise után kezdték, lassan éjfél lett, majd hajnalban fejezték be. Ez így ment rendszeresen. Előbb utóbb ez a növekvő, lelkes csoport szemet szúrt az állami és egyházi hatóságoknak, akik jobbnak látták, ha Sándor atyát elhelyezik Budapest mellé, Soroksárra.

1978. április 13-án Kovács Gábor atya mátyásföldi szobájában lobbant fel a Szentlélek tüze. Kárpáti Sándor atyával együtt dicsőítették az Urat, kimondhatatlan örömmel. Egymás után jöttek azok a fiatalok, akik meg akarták tapasztalni Isten jelenlétét és a Benne való örömöt. „Hitünk új dimenziót kapott: erőlködés nélküli lett, mint a boldog szerelem. Az imádság élvezet volt, álmosságunkról, fáradságunkról megfeledkeztünk. A Szentírás betűi életre keltek." (Kovács Gábor: A lángoló Isten, 20-21. old.)

Én 1979-ben látogattam meg Sándor atyát a Soroksári plébánián. Rövid életgyónást végeztem nála, és utána megkaptam a feloldozást. Nem tudom, imádkozott-e értem Sándor, de éreztem, hogy valami történt velem. Nemsokára meghívtam Sándor atyát a lakásomra (Belvárosi Ferencesek Lelkészség), hogy imádkozzon imacsoportom többi tagjáért, mert néhányan már voltak nála. A tűz fellángolt a Ferenciek terén is. Egyre többen jöttek, akik kérték a Lélek kiáradását. Nemsokára olyan sokan lettünk, hogy csoportot kellett bontani. Forrai Botond bencés atya is itt részesült a Szentlélek kiáradásában. Két év múlva többek kérésére külön szentmisét szerveztem a Kassai téri Szentlélek templomban, hogy legyen alkalmuk a fiataloknak új énekekkel magasztalni az Urat havonta egyszer. Később a Krisztus Király templomban, majd 1990-től a Ferenciek terén első szombatonként.

Az Eucharisztikus közösség nemcsak a katolicitását adta meg a megújulásnak, hanem ezáltal valahogy minden a helyére került. Jézus keresztáldozata által – amely megújul az oltáron – részesülhetünk a Szentlélekben. A Lélekkel nem lehet kapcsolatba lépni Jézus követése nélkül. Jézus követésére pedig nem lehet elindulni megtérés nélkül. Ez világossá vált mindenki előtt!

1990-ben, amikor szabadabb lett az ország, elkezdtem a könyvkiadást, mert úgy gondoltam, a megújult szíveket nem lehet táplálék nélkül hagyni. A Lélekben való növekedés összefügg az aszkézissel és a keresztény erények gyakorlásával (elsősorban a szeretettel) meg kell ismerni, olvasni, beszélni kell erről.

Az első könyvek között adtam ki az „Élet a Lélekben" szemináriumot, és az „Áldjad én lelkem az Urat" énekeskönyvet. Ezek a könyvek országosan elterjedtek. Az Úr kegyelme sokakat megérintett a könyveken keresztül, és ezért nem győzök hálát adni Neki. 1989 őszén elindítottam a „Marana Tha" újságot, mely a Szentlélek működéséről szól. Sokan felfedezték a II. Vatikáni Zsinaton megfogalmazott egyházképet, Krisztus titokzatos testét, amelynek szolgálatára a világiak is meg lettek hívva. Úgy gondolom, az Úr csodálatos dolgokat művelt az elmúlt harminc (illetve harmincöt) év alatt Magyarországon a karizmatikus megújuláson keresztül. Dicsőség és hála Neki, mindörökké!

Katona István atya

A »SZENT« LÉLEK

Miért mentek az emberek Jézushoz? Mert szerette őket.

Mi miért megyünk Jézushoz? Azért, mert szeret minket.

Mi más is mozgatna? Persze könnyen lehet, hogy valami más is mozgat. Szeretnénk valahová tartozni, valamit elérni, valakinek számítani. De az is lehet, hogy azért megyünk Hozzá, hogy megtanítson minket szeretni.

Jézus tudta, mi lakik az emberben. Nem volt idealista, nem volt naiv, és nem dédelgetett hiú ábrándokat. Kiszélesítette határait, és mindennap új szeretettel indult felénk. Ezt választotta, így akarta: Jézusban megjelent Istennek az emberek iránti szeretete a világban: Ő egy volt az Atyával, egy volt Vele szíve-lelke. Egyet gondoltak, egyet akartak, ők ketten mindenben EGYEK voltak. Ahol ő volt, ott volt az Atya is. Benne volt elméje minden gondolatában, ajka minden szavában, keze minden tettében, testének minden porcikájában. És halála előestéjén azért imádkozott, hogy mindezt számunkra is lehetővé tegye...

Nikodémus, a vallásos elit előkelő tagja, a Szanhedrin befolyásos embere egy éjjelen meglátogatta a Mestert. Érezte, hogy több van itt Salamonnál, több Jónásnál, beszélni akart hát vele. Jézus ránézett, és csak annyit mondott neki:

> *„Ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát. Ha valaki nem születik vízből és Lélekből, nem mehet be az Isten országába. Ami testből született, az test, ami Lélekből született, az lélek."* (Jn 3,1-8)

Nikodémus, újjá kell születned a Lélekben, bármennyire vallásos tagja vagy egy vallásos szervezetnek! Szegény ember elképedve kérdezte meg: Hogyan kezdhetném újra az életem? Menjek vissza anyám méhébe?! Amit Jézus kér, éppen azoknak nehéz, akik gyerekkoruk óta templomba járnak, imádkoznak. Az Úr egy döntést kíván, hogy hagyjunk fel egész eddigi életünkkel, de nem külsőleg, hanem belsőleg. Nem jónak kell lennünk, nem tökéletesnek, hanem irgalmasnak, és megbocsátónak, mindenkit szeretőnek. Állítom, hogy a világon a legnagyobb bátorság a rosszak szeretetéhez kell! Úgy beszélni egy részegessel, mint velünk egyenértékű emberrel, ehhez erő kell. A jókat szeretni könnyű! De egy goromba, utálatos emberrel újra és újra szóba állni, azzal, aki a hátunk mögött megszól, kritizál, szívből barátságosnak lenni, az már valami. A szeretet kereszt. Keresztre vitte Jézust, és keresztre visz minket is.

A szeretet a legkeményebb dolog a világon. Sok időbe telt, mire megértettem, Jézus azt akarja, hogy szeressük a rosszakat is! Nem azt, amit csinálnak, hanem őket, magukat. Ő ezért jött világra. Azt is mondta: *„Ne szállj szembe a gonosszal!"* (Mt 5,39-42) Ne harcolj vele, csapda! Ha nekiállsz, egész életedet harc fogja felemészteni.

Próbálod majd magyarázni, mind jobban megvilágítva, hogy te csak jót akarsz, hát ne igyon már annyit az a szerencsétlen, de az csak nem érti, hiába minden érv, megannyi dühödt vita... Akkor aztán jön az elkeseredés, a kétségbeesés, a reménytelenség, a csüggedés, a depresszió, a vergődés. Aztán az ember egyszeriben ott találja magát egy mélységes mély verem mélyén. Pedig csak jót akart! Nem jön rá, hogy huzavonába kezdett a gonosszal. Mikor a rossz ellen küzd, valójában a férje, a gyereke, az anyja, az apja ellen küzd. Ellene küzd, nem pedig érte! Követel, igényt támaszt, ahelyett, hogy szeretné, magához ölelné áldozatot hozva, épp ezzel adva neki esélyt a gyógyulásra. Nem is tudom, manapság megér-e nekünk ennyit az, akitől szenvedünk?

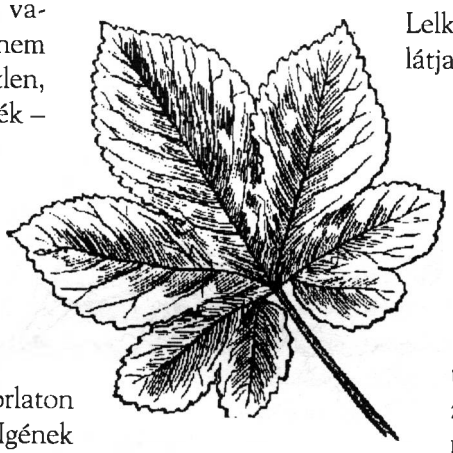
Isten nem latolgatta, megérünk-e Neki ennyit. Jézus meghalt a rosszakért, pedig a jókért is aligha halna meg valaki! Igen, Isten „ilyen". Így változtat át mindent, szerető ölelésében életre szeretgetve. Ez Isten „módszere". Halálig szeret. Kitárt, átszögezett kezekkel néz rád csendesen. Csak néz, és szótlanul hullajtja vérét... csepp... csepp... csepp... folyik a vére érted, értem, mindenkiért... Elhordozta Hitlert, elhordozta Sztálint és összes tévedésüket. Nem törölte el őket a föld színéről. Várt rájuk, míg egy nap elmentek örökre. Semmijük nem maradt. Életük bármelyik percében befogadhatták volna Szeretetét, de nem tették. Folyton mással voltak elfoglalva. Aztán kárba veszett életté váltak. Senkivé.

Jézus azt mondta: Ne szállj szembe a gonosszal! Inkább gyere, szeressük a rosszakat! Ne vesztegesd el éle-

tedet, küzdve mindenkivel. A sötétséget hiába vered bottal... ám, ha gyertyát gyújtasz, a szobát betölti a fény.

Jézus azt mondja: Nikodémus, kezdj új életet Velem, és a „Szent" Lélekkel! Szeressük egymást, szeressünk minden embert, és megújítjuk a Földet! Ez volt Jézus nagy víziója. Így akarta megtörni a gyűlölködés láncolatát. Az emberek félnek ilyen őrült áldozatot hozni. Mert ez őrült, valóban félelmetes dolog.

Egy „karizmatikus" ember ismeri a Szentlelket... nemcsak hallomásból. Ismeri a Szentlélek gyümölcseit és adományait is... Hogyan lehetséges akkor, hogy a körülöttük élők nem érzik? A Lélek valóban láthatatlan, de nem levegő, nem semmi, nem légüres tér! Lehetetlen, hogy az Élő Isten jelenlétét ne érezzék – mintha ott sem lenne. Lehetetlen! Mi vagyunk a világ világossága! Mi vagyunk a világ sója! Lehetséges, hogy már csak keresztülnéznek rajtunk és semmi hatásunk nincs a körülöttünk élőkre? Csak nyeglén legyintenek, „keresztények"?

Csáki Tibor atya egy lelkigyakorlaton azt mondta: „A szentmisén elhangzó Igének legalábbis szentté kellene tennie mindnyájunkat!" Mi pedig hány misén vettünk részt, amióta élünk... És az Ige mégis oly kevéssé tudta átformálni életünket... Hatástalan ránk, nem formál át, nem szólít meg, és nem valósul meg hétköznapi életükben. Miközben Jézus nevét hangoztatjuk, elfelejtjük tanításait életre kelteni. Van fülünk, de nem hallunk, van szívünk, de nem értünk.

Jézus egyszer azt mondta nekem: „Egyél meg. Addig egyél, addig igyál Engem, szavaimat, tanításaimat, míg egészen húsoddá, véreddé nem válok! Így életre keltesz, és benned járok tovább a földön. Testem leszel. Mi ketten egyek leszünk a Szentlélek által." Minden keresztény „Jézus Krisztus szentségtartója". Isten Nevének dicsősége rajtunk múlik. Isten nagykövetei vagyunk...

Jézus azt mondta:

„Kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az Igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja, és nem ismeri őt. De ti megismeritek őt, mert nálatok marad, és bennetek lesz. Ha valaki szeret engem, megtartja szavaimat, Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és lakóhelyet veszünk nála." (Jn 14,16-21)

A Szentlélek maga Isten. Felülről jövő Bölcsesség,

„amely először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató. Békességben vettetik el azoknak, akik békességet teremtenek." (Jak 3,17-18)

Akit birtokba vesz, lassan átalakul. Farkasból báránnyá formálódik, évről-évre, lépésről-lépésre. Amíg hagyjuk, amíg engedjük, amíg nem fogjuk le a kezét. Lerombolva régi beidegződéseinket, új alapra állít: Isten szeretetére építi tornyainkat, párkányainkat; drágakövekből, aranyba foglalva. Lassanként készséges lelkületű, egyszerű, békés emberekké válunk.

Ezt az egyedül Szent Lelket, az Igazság Lelkét a világ nem kapja meg, mert nem látja, és nem érzékeli. Képmutatásban, hazugságban, illúziókban él, mert abban akar élni. Életünk végéig áltathatjuk magunkat, hogy ne kelljen szembesülnünk a fájdalmas valósággal, mennyire szűkkeblűek, szeretetlenek, arrogánsak, intoleránsak tudunk lenni. Cinikusak és mérgezők, akik mindent bepermeteznek rosszallással... Nem elég vízzel, külső jellel megkeresztelkednünk! Belülről, lelkünkben is meg kell tisztulnunk, Szent Lélekbe kell merülnünk ahhoz, hogy a mennyei lelki valóságot érzékelni tudjuk, már itt a földön: élő kapcsolatba kerülve az Atyával, és az Ő akaratával! Enélkül magunkra maradunk, saját lelkünkkel beszélgetve, mint motyogó részegek...

„A tűz közelében fölmelegszik az ember. Ha Isten szeretetének tüze él bennünk, nem sugároz-e meleget mindazokra, akik közelünkben élnek?" – írta Roger testvér, s milyen igaza van! Isten szeretne minket Krisztus élő jelévé tenni...

„Tegyétek próbára magatokat, vajon Krisztus Lelke bennetek van-e?" (2Kor 13,5)

Hányan gondolják, hogy révbe érkeztek, anélkül, hogy a kikötőt elhagyva egyáltalán vitorlát bontottak volna...

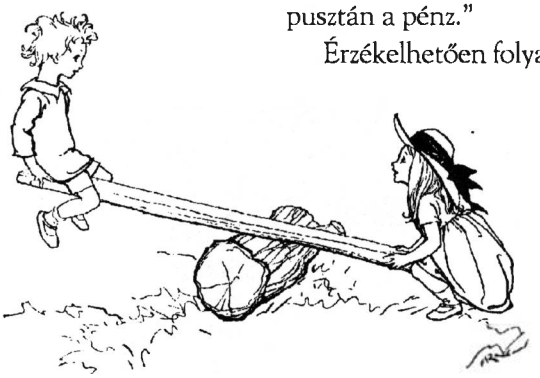
Minden vasárnap elmondjuk: „Hiszek Szent Lélekben". Valóban hiszünk a felülről jövő bölcsesség erejében? Hiszünk a Szeretet világrengető erejében, hiszünk a méltányosság, tisztaság, békesség világformáló erejében? Hiszünk a szelídség, szerénység, megbocsátás, a mindent elengedés erejében?

Ébredjetek, keljetek fel szüzek, mert érkezik a Vőlegény, s csak azok, akik készen állnak, mehetnek be Vele a menyegzőre... Ámen.

Andrea, Neszmélyről

A LEGSZEBB HIVATÁS!

Egy nőtől – miközben megújította a jogosítványát egy önkormányzati hivatalban –, az adatfelvevő hölgy megkérdezte, mi a jelenlegi foglalkozása. A megkérdezett egy ideig tétovázott. Bizonytalan volt, hová is sorolja magát.

– „Arra gondolok" – magyarázta az adategyeztető –, „hogy van-e munkája, vagy **csak**..?"

– „Természetesen van munkám!" – csattant fel a nő. – „Anya vagyok."

– „Nincs anya kategóriánk foglalkozásként. A háztartásbeli fedi le ezt" – mondta az adatfelvevő segítőkészen.

Már el is felejtettem ezt a történetet, mígnem egy nap ugyanilyen helyzetben találtam magam a városházán. A hivatalnok nyilvánvalóan egy karrierista nő volt. Magabiztosan, hatékonyan dolgozott, olyan jól csengő címet viselt, mint például „Hivatali kikérdező" vagy „Városi adatfelvevő".

– „Mi a foglalkozása?" – kérdezte.

Mi késztetett arra, hogy ezt mondjam? Nem tudom. A szavak egyszerűen kibuggyantak belőlem:

– „Gyermekfejlődési és emberi kapcsolatok területén dolgozom társkutatóként."

A hivatalnok abbahagyta pillanatnyi munkáját, golyóstolla megállt a levegőben. Felnézett, mint aki rosszul hallott. Megismételtem a titulust lassan, kihangsúlyozva a leglényegesebb szavakat. Aztán csodálkozva láttam, hogy ezt mind leírta nagy fekete betűkkel a hivatalos kérdőívre.

– „Megkérdezhetem" – mondta a nő érdeklődve –, „egész pontosan mit csinál ezen a területen?"

Hűvösen, a hangomban az izgalom legkisebb jele nélkül, szinte kívülről hallottam, amint így válaszolok:

– „Folyamatos kutatási programban veszek részt (melyik anya nem) laboratóriumban és terepen is (normálisan azt mondtam volna, kint és bent). Dolgozom a Felettesemnek (elsőként az Úrnak, aztán egész családomnak), és van már négy kreditem is (mindegyik lány). Természetesen a munkámhoz tartozó tevékenység igényli a legtöbb figyelmet az emberekkel foglalkozó szakmákban (melyik anya tagadja?) és gyakran dolgozom 14 órát egy nap (inkább 24-et). Ebben a munkában jóval több a kihívás, mint más, átlagos foglalkozásoknál. A jutalom inkább a megelégedettség, mint pusztán a pénz."

Érzékelhetően folyamatosan nőtt az elismerés a hivatalnok hangjában, amint kitöltötte a nyomtatványt. Felállt és személyesen kísért az ajtóig. Miközben hazafelé vezettem, fényes, új karrierem lebegett a szemem előtt.

Otthon 13, 7 és 3 éves labor-asszisztenseim üdvözöltek. Az emeletről hallottam új (6 hónapos) kísérleti modellünket gyermekfejlesztési programunkból, amint új hangmintáit próbálgatja. Úgy éreztem, nagy csapást mértem a bürokráciára. Hivatalos feljegyzés készült rólam egy, az emberek számára elfogadhatóbb foglalkozásról. Egy újabb „anya", vagy „anyaság" már nem hangzik elég jól. Micsoda pompás pálya! Különösen, ha van egy titulus is az ajtón.

Netán ez teszi a nagymamákat haladó kutatási munkatárssá a gyermekfejlesztési és emberi kapcsolatok területén, a dédnagymamákat pedig a haladó kutatási munkatársak ellenőreivé? Szerintem igen! Még azt is gondolom, hogy a nagynénik kutatási munkatárs asszisztenssé léphetnének elő!

Kérlek,
tudasd ezt a jó hírt
a többi anyával,
nagymamával,
nagynénivel vagy
más barátoddal,
akiket csak ismersz.
Legyen kevesebb gond
és több áldás házadon,
és kizárólag a boldogság
lépjen be ajtódon!
Ámen!

(Ismeretlen szerző)

Damian Stayne gyógyító szolgálata

Damian Stayne 42 éves fiatalember, két gyermek apja, a „Cor et Lumen Christi" közösség alapítója. (Christina Cooper Damian Stayne-vel beszélget a karizmák iskolájáról, melyet a „Cor et Lumen Christi" [„Krisztus Szíve és Világossága"] Közösség hozott létre Angliában, Surreyben, és a világ több városában.)

Az utóbbi években egyre inkább csökkent a karizmák használata a katolikus karizmatikus megújuláson belül. Ezt látva Damian Stayne elkezdett egy lelki felkészítő programot, melynek az a célja, hogy a karizmák használata növekedjen a közösségben. Ez a lelki program nagyon hatékonnyá vált úgy Angliában, mint külföldön. Damian erről így nyilatkozott:

„Úgy vettem észre, hogy a karizmatikus csoportok vezetői abból a célból, hogy a Szentlélek-keresztséget elérhetővé tegyék sokak számára, világszerte mérsékelték a karizmák használatát. Visszafogták a karizmák gyakorlását, mert féltek a kezdők kritikájától, illetve nem akartak félelmet kelteni bennük a karizmatikus megújulással kapcsolatban. Nekem viszont az a véleményem, hogy éppen arra van szükség, hogy a karizmák használatával felfrissítsük, és elevenné tegyük az emberek hitét. Nem hiszem, hogy bárki is elítélné a karizmákat, ha azokat érett módon használja valaki, mint például Briege McKenna nővér teszi az ő szolgálata folyamán. .

Én úgy tapasztalom, hogy a karizmák egyre inkább elhalnak a közösségekben, mert hiányzik a megfelelő képzés. Hiányzik az emberek abban való hite, hogy Isten használni akarja őket mások üdvössége érdekében. Sőt hiányzik az a vágyakozás is, hogy Isten bárcsak felhasználná az ő adományaikat Egyháza építésében. Ennek következtében hiányzik a megfelelő szolgálati alkalom, ahol a karizmákat használni lehetne.

Szerintem a karizmák Isten ajándékai, melyekre nagyon kell vágyakoznunk, és amelyeket erősen kell kérnünk Tőle. Ezen kívül nagyon fontos a hit is. A hit ajándéka nélkül nem leszünk túl hatékonyak, és nem leszünk szemtanúi Isten gyógyításainak."

Stayne egy összejövetelen találkozott egy tolókocsiban ülő nővel. Odahívta közösségének tagjait, és együtt imádkoztak érte. Ezután a hölgy felkelt a tolószékből és járkálni kezdett, majd örömében futott is. Ez a hölgy öt év óta teljesen jól van, és dolgozik egy cégnél. Damian hangsúlyozza, hogy a jelek és csodák valóságos bizonyítékai annak, hogy Jézus ma is él, és ma is Ura mindennek.

Damian szolgálata egyre inkább bővül. Már négy kontinensen végez szolgálatot. Tanítást ad a karizmatikus ajándékokról, evangelizál, és imádkozik a betegekért. Az elmúlt két évben a hatalmas összejöveteleken több, mint 20 ezer fizikai gyógyulás, többszáz szabadulás és megtérés történt. Tanítása nyomán a hallgatókat betölti a Szentlélek, úgy mint az apostoli időkben.

Nem régen lelkigyakorlatot tartott, melyen ötven pap, kétszáz szerzetes nővér, sok katekéta, sőt maga az érsek is részt vett. Damian tanúságot tett vakok, süketek, bénák, rákban és sok más gyógyíthatatlan betegségben szenvedők gyógyulásáról. Hirdeti az evangéliumi igazságot, Jézus megígérte, hogyha a nevében imádkozunk, a betegek meggyógyulnak.

Damian vezeti a „Tűz és Fény" („Fire and Light") ima és dicsőítő közösséget is (minden kedden 4 órakor). Ezen felül vezetője „A fizikai gyógyulásért munkacsoport"-nak („The Physical Healing Session"), amely csütörtökönként jön össze. Mindenkit szeretettel látnak, aki fizikailag beteg, vagy aki egyszerűen csak csatlakozni szeretne a gyógyító imához.

Felesége, Cathy Stayne teremti meg az egyensúlyt a családi élet (gyermeknevelés, háztartásvezetés, kapcsolattartás, számlák rendezése) és a szolgálat között. Ha ideje engedi, elkíséri férjét egy-egy útra. Ő a vezetője az ima-megtapasztalások munkacsoportnak és egy nők részére szervezett szemináriumnak.

Damian mindig kiemeli tanításában, mennyire fontos a gyógyító szolgálatban a hit és a karizmák használata. Az a meggyőződése, hogy nem elég csupán abban hinni, hogy ma is történhetnek csodák, hanem abban is hinni kell, hogy Isten minket is használni akar mások gyógyításában.

Christina Cooper

A mi »hivatalos« igazolványaink

1. **Jogosítvány:** *„Az én pásztorom... igaz úton vezérel. Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól, hisz Te velem vagy."* (Zsolt 23,1-4)

2. **Személyi igazolvány:** *„Neveden szólítalak, az enyém vagy. Ha tengereken kelsz át, veled leszek. Ha tűzön kell átmenned, nem perzsel meg, mert én, az Úr vagyok a te Istened."* (Iz 43,2)

3. **Állandó lakcím:** *„Atyám házában sok lakóhely van... elmegyek és helyet készítek nektek, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok."* (Jn 14,2-3)

4. **Balesetbiztosítás:** *„Az Istent szeretőknek minden a javukra szolgál."* (Róm 8,28)

5. **Életbiztosítás:** *„Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog."* (Jn 11,25)

6. **Tartozás elengedése:** *„A terhünkre szóló adóslevelet eltörölte, és a keresztre szögezve megsemmisítette."* (Kol 2,14)

7. **Kitüntetésem:** *„Választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul lefoglalt nép vagytok."* (1Pt 2,9)

8. **Örökségem:** *„Maga a Lélek tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten fiai vagyunk. Ha pedig fiai, akkor örökösei is: örökösei Istennek, Krisztusnak pedig társörökösei."* (Róm 8,16-17)

9. **Étkezésem:** *„Lelkem eltelik veled, mint zsírral és velővel, s szám ujjongó örömmel mond dicséretet."* (Zsolt 63,6)

10. **Védelmem:** *„Valóban, te lettél gyámolítóm, szárnyad oltalmában vigadozom. Lelkem hozzád ragaszkodik, jobbod szilárdan tart engem."* (Zsolt 63,8)

Tartalomjegyzék

Katona István: »Nem elég fellobogni...« 3
F. Horsthuis: Az emberek Jézushoz vezetésének módszere (III. rész) . 4
Charles Whitehead: A Lélek tüze 7
Apostoli Közösség »Krisztus és az Evangélium miatt« 10
Katona István: »A szél ott fúj, ahol akar« (Jn 3,8) 12
Andrea: A »Szent« Lélek 14
A legszebb hivatás 16
Christina Cooper: Damian Stayne gyógyító szolgálata 17

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Szeretettel közöljük olvasóinkkal, hogy a **Linn testvérek** új könyve: **„Életünk méhen belüli sérüléseinek gyógyítása"** megjelent (ára: 400.–Ft).

¤ Az Emmausz közösség honlapjának elérhetősége: **http://w3.enternet.hu/emmausz**

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KÍVÁNJUK A SZENTLÉLEK BŐSÉGES KIÁRADÁSÁT!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

A mennyei Atya szeretné, ha jóság, kedvesség, vidámság venné körül a megfogant életet, az Ő ajándékát. Ha ezt nem kapjuk meg, lelkileg megsérülünk. A könyv arról szól, hogy az ima és a Szentírás segítségével hogyan gyógyulnak meg a legkorábbi sérüléseink.

Ajánljuk legújabb könyvünket!

180.-Ft

35 ÉVES A MAGYAR KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS

(12.oldal)

„Amikor eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, Ő tanúságot tesz rólam. Ti is tegyetek tanúságot rólam.”
(Jn 15, 26-27)